

De 10 dagen bidden en vasten in Alkmaar hebben tot gevolg gehad dat nu, bijna 6 jaar na mijn bekering, God mijn getuigenis heeft verlengd, nog dieper en mooier gemaakt en van het steeds beter wordende einde van het verhaal een prachtige gemaakt, wat de belofte geeft voor een beter leven dan ik mij ooit had kunnen voorstellen.

Als ik terug kijk naar hoe ik ben opgegroeid zie ik een groot, zwart gat. Ik heb altijd zo vastgezeten in angsten, depressie en sterke afwijzing dat het leven voor mij als kind al geen zin meer had. Ik ben opgegroeid als voorgangerskindje en wist dus van het bestaan van God, hoewel ik niet in Hem wilde geloven. Als Hij al bestond, zo dacht ik, dan zou Hij wel boos op mij zijn en mij voor eeuwig naar de hel sturen. Dat maakte mij boos op God, maar vooral ook bang voor Hem en de eeuwigheid.

Jarenlang zijn deze angst voor God en de angst voor pijn mijn grootste redenen geweest niet voor zelfmoord te kiezen, totdat ik na zeker 6 jaar met die gedachten gespeeld te hebben, eindelijk mijn pijnloze manier voor zelfmoord gevonden had: een overdosis slaappillen. Ik had namelijk al jaren zeer ernstige slaapproblemen en daarom op doktersrecept extra sterke slaappillen, die zeker weten een einde aan mijn leven hadden gemaakt.

De nacht voor mijn vijftiende verjaardag was het zo ver, ik ging er eindelijk echt een einde aan maken. Die nacht zei iets tegen God wat, als ik het mij goed herinner, ongeveer op het volgende neerkwam: "Lekker puh, ik ga er vandoor." Ik zette het potje pillen aan mijn mond, maar op het moment dat ik het achterover sloeg kwam er een directe en zekere stem in mijn hoofd, zachter en liefdevoller dan wat ik ook eerder had gehoord, die zei: "Ik wil dit niet. Ik heb iets beters voor je." Ik schrok hier zo van dat ik het potje heb dichtgeklapt en weggegooid. Ik wist dat het God was die tegen mij gesproken had, maar eigenlijk geloofde ik er niets van. Voornamelijk omdat ik niet anders kon heb ik mij soort van overgegeven aan Hem op dat moment, door te zeggen "als ik hier dan moet blijven, gaat U dan maar voor mij leven, want ik kan het niet meer."

Vanaf dat moment werd alles anders. Het half jaar daarna heb ik ook letterlijk niets meer gedaan en ben ik van school getrapt, maar God was bezig in mijn hart, wat die zomer, een half jaar na mijn "zelfmoordpoging", tot uiting is gekomen. Ineens was ik Christen, wist ik dat God mij bijstond en ging ik steunend op Zijn kracht naar een nieuwe school en een kerk waar ik mij, bijna zes jaar later, nog steeds erg thuis voel.

Ondanks dat dit als een prachtig verhaal klinkt, heeft het nooit af gevoeld voor mij. Er was altijd nog iets wat ik miste, maar ik wist niet wat. Iedereen die al langer Christen is heeft de preken over de eerste liefde wel eens langs horen komen. De boodschap is altijd hetzelfde: we moeten terug naar die eerste liefde, naar dat eerste moment dat we Jezus leerden kennen. Ik heb deze uitspraak nooit begrepen. Mijn gedachten gingen altijd terug naar die ene nacht, waarop de wanhoop me bijna naar de dood had geleid, maar waar God had ingegrepen. Ik voelde me in die tijd leeg en hopeloos, nou niet bepaald iets waar ik naar terug wilde. Daarnaast had ik geen idee wat liefde dan inhield, dus liet ik de verhalen over de eerste liefde altijd maar langs me heen waaien.

Tijdens de 10 dagen bidden en vasten heeft God mij niet alleen een heleboel bevrijding geschonken, maar ook een heleboel geweldige handvaten om mijn leven mee verder te

leiden, uit de depressie, angsten en diepe afwijzing. Zoals psalm 34:7 zegt, Hij verlost mij van al wat mij kwelde. Maar misschien nog wel belangrijker was een woord dat Hij mij op de vrijdagochtend gaf, wat overigens mijn laatste dag op de conferentie was. God sprak de volgende woorden tot mij: "Dat enthousiasme wat je nu voelt, die toewijding, die overgave en het feit dat je je ook naar die gevoelens gedraagt, dat is nou die eerste liefde."